

A BIZTONSÁG ELMÉLETE ÉS GYAKORLATA – ZÓLYOMI ZSOLT BIZTONSÁGI VEZETŐT KÉRDEZZÜK

Kockázatelemzés: mikor? Monitorfal: hogy nézzük? Vagyonőr: nem külsős! Elalvás: nem!

Várjuk Olvasóink aktuális, érdekes, fogós kérdéseit!

■ **Az elmúlt alkalommal a biztonsági szervezettel és szervezeti egységeinek a kialakításával foglalkoztunk, örömmel újságolhatom, hogy mindegyik említett részterülettel kapcsolatban érkeztek olvasói kérdések.**

– Nagyon biztató, hogy ilyen nagyarányú az érdeklődés!

■ **Rendszereztek a kérdéseket, jelentős számban találtunk olyanokat, amelyek az operáció témaköréhez kapcsolódnak, javasolom, hogy kezdjünk ezzel a témával. A kérdés a következő: „Szükséges-e kockázatelemzéssel kezdeni a biztonsági rendszer felépítését, vagy rábízhatjuk magunkat szakmai tapasztalatunkra, józan ítélőképességünkre?”**

– Igen, szükséges a kockázatelemzés. Véleményem szerint elengedhetetlen, hogy egy ilyen jelentős kérdésben racionális módon, adatok alapján alakítsuk ki a véleményünket és ne hagyatkozzunk, csak a saját tapasztalatunkra, érzéseinkre. Számításba kell venni az összes, lehetséges kockázati tényezőt, (természeti, illetve emberi katasztrófa, terror, bűncselekmény, munkahelyi erőszak, stb.). Majd ezen kockázati tényezők valószínűségét kell értékelni az általunk kialakított valószínűségi-súlyossági skálán, amelyekhez pontértékeket rendelhetünk, így az egyes kockázati tényezők pontjainak az összesítésével megkapjuk az adott létesítmény kockázati besorolási eredményét. Az így megkapott eredmény alapján a létesítmény alacsony, közepes, illetve magas kockázati kategóriába kerülhet, amihez már csak hozzá kell rendelni a hozzá tartozó, szabványosított védelmi szintet.

■ **Nem tűnik nagyon egyszerűnek.**

– Szerintem nem bonyolult, az elején kell egy kicsit „leülni”, átgondolni és kialakítani a rendszert, azután gyorsan el lehet végezni az értékelés folyamatát minden létesítmény tekintetében. Fontos viszont, hogy a kocká-

zatelemzést nem elég egyszer elvégezni, ez nem egy olyan feladat, amit megcsináltunk és már többé nem kell vele foglalkozni, mert folyamatosan változhatnak a körülmények, tehát akkor működik jól a folyamat, ha időszakonként, pl.: évente újra és újra elvégezzük az elemzésünket. A folyamat lényege, hogy általa egy a valós kockázati tényezőkhöz arányosított védelmi rendszer kialakítására van lehetőségünk.

■ **Nézzük a következő kérdést, ami a biztonsági kamerákkal kapcsolatos: „Hány kamerának a képét tudja figyelemmel kísérni egy kiképzett biztonsági személy, illetve van-e értelme egy-két főnek egy monitorfal előtt ülni, mit néznek ilyenkor?”**

– Ez egy nagyon összetett kérdés, ilyen esetben szokták azt mondani, hogy „jó a kérdés, köszönöm!” Először tömören válaszolnék a kérdésre, majd bővebben is kifejteném a véleményemet.

Egy személy egy időben egy kamera képét tudja nézni, azt a monitort, amelyekre éppen fókuszál. Amennyiben e képernyő körül található még több képernyő is, vagyis egy monitorfalban van elhelyezve, akkor perifériusan az ember érzékeli még a környező képeket is, automatikusan nagyobb figyelmet szentelve azoknak, ahol változások történnek. Az osztott képernyők valamit segítenek, mert kisebb helyen több kép látható, de rontanak is az esélyeken, mert az észlelést, a miniatürizálás miatt gyengítik. Általában, főleg részletes munkautasítás hiányában nem sok értelme van biztonsági személyzetet a monitorok elé ültetni a felszólítással, hogy figyeljen! Általában nincs megfogalmazva pontosan, hogy mik is lennének az elvárások, és pontosan mit is kell figyelni.

A kamerarendszereknek három nagy előnye van, az első a prevenció, mindenki látja, hogy ott a kamera, ezért nem valószínű, hogy illegális tevékenységbe kezd bárki is a kamera látószögében. A második nagy elő-

nye, hogy rögzíti a felvételeket, így azok utólag visszakereshetők, visszanezhetők, segítségével kideríthető, hogy, hogyan zajlott le egy múltbéli esemény, a vétkes felelősségre vonható. A megelőzés és a visszakereshetőség mellett harmadik előnynek lehet tekinteni, hogy az éppen történő eseményt fel lehet fedni és így beavatkozni, tettenérést realizálni, megakadályozni a cselekmény folytatását, de ehhez magasan képzett személyzet, beavatkozó csoport, valamint kitűnő együttműködés szükséges.

■ **Akkor megkockáztatom, hogy azt mondom, hogy gondosan meg kell tervezni és felépíteni a technikát, de a rendszer kulcsa az a működtetésében van.**

– Így van, jól működő biztonsági központ kevés van, monitorfal viszont elég sok helyen kiépült. Szerintem az a biztonsági központ tud hatékonyan funkcionálni, amelyikbe minden biztonságtechnikai rendszer bekapcsolásra került, kamerarendszer, beléptetőrendszer, riasztó rendszerek. Kialakításra került egy közös, menedzselhető projektorfelület, ahol bizonyos területek állandók, míg más területek folyamatosan alakíthatóak a személyzet által. Itt a személyzet feladata sokrétű, egyik legfontosabb terület, hogy a rendszer riasztásaira az utasításoknak megfelelően reagál, tartja a kapcsolatot a beavatkozókval, jelenti az eseményeket, illetve dokumentálja azokat és a megtett intézkedéseket. Természetesen a rendszer minden egyes emberi beavatkozást rögzít, mégpedig manipulálhatatlan módon, illetve a központban folyamatos kép- és hangrögzítés történik. Elengedhetetlen, hogy alaposan kidolgozott munkaköri utasítást alakítsunk ki, amit a személyzetnek maradéktalanul el kell sajátítani és ezt ismétlődő jelleggel számon is kell kérni. Ezt még úgy tudjuk fokozni, ha egy adott riasztójele beérkezésekor megjelenik a tevékenységre vonatkozó utasítás és azt addig nem lehet eltüntetni a monitorról, amíg az intézkedés nincs szabályosan lezárva.

■ **Folytassuk a következő kérdéssel, ami nem a technikával, hanem a humán tényezővel, az emberrel kapcsolatos! „Hogyan tudjuk elérni, hogy a vagyonőrök fluktuációja alacsony, elfogadható szintre csökkenjen?”**

– Ez egy nehéz kérdés, mert ez nemcsak, vagy még inkább, főleg nem a biztonsági vezetőkön múlik. A kérdés gazdasági vonatkozásaira és a biztonsági-vagyonőri szakma presztízsének a megszerzésével kap-

csolatos tennivalókra nem térnék ki, maradva inkább a szűkebb szakmai értelmezésnél. Mit tehet tehát a biztonsági vezető a magas fluktuáció lecsökkentése érdekében? Szerintem elég sokat. Ott kezdődik, hogy már a szolgáltató céggel történő szerződéskötéskor megállapodunk abban, hogy tisztességes bért fizet a dolgozóinak, és jogos javadalmazásukat nem rövidíti meg semmilyen címszóval. Ha ilyen eset mégis megtörténik, akkor haladéktalanul kérjük a szolgáltatót a helyzet orvoslására. Alakítsunk ki közösen a szolgáltatóval motiváló jutalmazási rendszert, aki kiemelkedő teljesítményt nyújt, az legyen elismerve. Világos, egyértelmű utasításokat adjunk ki a mindennapi bizton-

sági tevékenység végzéséhez. Szabályos intézkedéseik mögött mindig ott álljunk, azokban folyamatosan támogassuk őket. A tevékenységükkel kapcsolatos mindennemű panaszt részrehajlás nélkül vizsgáljunk, illetve vizsgáltsunk ki. Nem „külsősnek” tekintjük a kollégákat, hanem a biztonsági szervezet részének, hisz valójában azok is! Azt látom, hogy a korrekt munkakapcsolat és hozzáállás ezen a téren is meghozza a gyümölcsét.

■ **Mai utolsó kérdésként egy nagyon ideillő következik: „Megbocsátható-e, ha a kolléga elalszik szolgálat közben?”**

– Nem! Az ilyen kollégától azonnal meg kell válni! Beszéltünk már a megbízhatóság fon-

tosságáról, a maradéktalan munkavégzésről. A biztonsági szakma presztízsét az ilyen cselekmények hatalmas mértékben rombolják, ez nem megengedhető. A társadalom elismerését csak kiváló szakmai teljesítménnyel lehet elérni. Jónéhány fejlődő ország rendőrsége előtt még a szakmai fejlődés hosszú útja áll, hogy munkájukkal elérjenek a társadalmi megbecsülésnek arra a szintjére, ahol ma az angol rendőr a „Bobby” áll. Így van ez a biztonsági szakmánkkal is.

■ **Azt hiszem ez megfelelő zárszó a mai szakmai beszélgetésünkhöz.**

– Köszönöm, remélem hamarosan folytatjuk!

K. M.